

Sygn. akt IV KZ 28/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **R.Ś.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 6 czerwca 2018r.,

na posiedzeniu - w przedmiocie zażalenia obrońcy oskarżonego,

na zarządzenie upoważnionego Sędziego Sądu Okręgowego w T. z dnia 20 lutego 2018r., sygn. akt II WSU .../18,

o odmowie przyjęcia skargi na wyrok sądu odwoławczego

postanowił:

zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zażalenie jest niedopuszczalne, co powoduje konieczność pozostawienia go bez rozpoznania.

Jakkolwiek obrońca skazanego sporządził dość obszerne uzasadnienie wniesionego zażalenia, to co sam zresztą przyznaje, całkowicie pomija w nim obowiązujące przepisy w zakresie możliwości wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego. Tymczasem w art. 25 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437) ustawodawca wprost stwierdził, że przepisy Rozdziału 55a k.p.k., a więc o skardze na wyrok sądu odwoławczego, stosuje się w postępowaniach, w których akt oskarżenia wniesiono po dniu 30 czerwca 2015 r.

To jednoznaczne odesłanie do kategorii spraw, której wyznacznikiem jest data wniesienia aktu oskarżenia, powoduje że w sprawach, w których został on

wniesiony przed dniem 1 lipca 2015 r., przepisy o skardze na wyrok kasatoryjny zastosowania nie znajdują.

W ustawie nowelizującej nie ma także przepisu nakazującego „chwytanie w locie” spraw przez przepisy znowelizowane, o co wnosi skarżący. Wyraźne uregulowanie kwestii temporalnej stosowania instytucji skargi na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego w art. 25 ust. 2 tej ustawy sprawia, że nawet w wypadku przyjęcia istnienia ogólnej zasady (i to niezależnie, czy wywodzonej z jakiegoś szczególnego zapisu ustawy nowelizującej), dającej prymat ustawie w nowym brzmieniu, przepisy Rozdziału 55a k.p.k. nie znalazłyby zastosowania w myśl reguły *lex specialis derogat legi generali*.

Z uwagi na to, że akt oskarżenia w niniejszej sprawie został wniesiony do Sądu przed dniem 1 lipca 2015 r., przepisy Rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego, w brzmieniu ustalonym ustawą nowelizującą z dnia 11 marca 2015 r., nie miały w tym postępowaniu zastosowania.

Równie błędne jest odwołanie się do oceny względności ustaw uregulowanej w art. 4 k.k., skoro jest to zasada, którą odnosić można wyłącznie do przepisów prawa karnego materialnego, a nie procesowego.

Warto w tym miejscu przytoczyć fragment uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r. w sprawie IV KS 1/16 - „skarga na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego została przewidziana jako element wspierający nowy, apelacyjno-reformatoryjny model orzekania przez sądy odwoławcze (zob. także uzasadnienie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Druk nr 207 Sejmu VIII Kadencji, s. 1). Związane jest to z nowym brzmieniem art. 437 § 2 k.p.k. (obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.), który jedynie w ściśle określonych przypadkach pozwala sądowi odwoławczemu na uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Skarga na taki wyrok sądu odwoławczego uprawnia więc strony postępowania karnego do zainicjowania instancyjnej kontroli prawidłowości uchylenia się przez sąd odwoławczy od reformatoryjnego rozstrzygnięcia w postępowaniu apelacyjnym. Przy brzmieniu art. 437 k.p.k. sprzed nowelizacji (obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) funkcjonowanie takiej skargi nie miałoby racji bytu, albowiem art. 437 § 2 k.p.k. nie zawierał żadnych

skonkretyzowanych ograniczeń uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Funkcjonowanie skargi w ówczesnych warunkach było więc wykluczone. Z tych samych względów niecelowe byłoby rozszerzanie zastosowania obecnie wprowadzonej instytucji na sprawy, w których zastosowanie znalazł „stary” art. 437 § 2 k.p.k.

Gdy zważyć, że art. 437 § 2 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., znajdzie zastosowanie dopiero do spraw, w których akty oskarżenia wniesiono po dniu 30 czerwca 2015 r. (zob. art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.), jasne staje się, dlaczego ustawodawca w art. 25 ust. 1 i 2 ustawy nowelizującej z 2016 r. odwołuje się właśnie do tej daty” (vide też: uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2016 r., I KZP 10/16).

W takiej sytuacji, skoro przepisy Kodeksu postępowania karnego nie przewidują możliwości zastosowania w istniejącym układzie procesowy instytucji skargi na wyrok kasatoryjny, wniesione przez obrońcę pismo, zatytułowane – skarga, powinno było spotkać się jedynie z czynnością o charakterze administracyjnym, sprowadzającą się do poinformowania obrońcy o tym, że w niniejszej sprawie skarga taka nie służy. Czynność taka nie podlega zaskarżeniu w trybie przepisów Kodeksu postępowania karnego.

W tym stanie rzeczy wniesione zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania.